A°. 1847. N°. 60.

ARNHEMSCHE COURANT.

De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal 'sweeks wordt uitgegeven, en wel op Dingsdag, Woensdag, Donderdag, Zaturdag en Zondag, is *f* 5 in de drie-maanden.

WOENSDAG 29 DECEMBER.

De prijs der Advertentiën is, van een tot vijf regels, *f* 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

☞ Advertentiën voor de Courant van den eigen dag moeten bezorgd worden des morgens vóór n e g e n ure. Alle Advertentiën ná n e g e n ure inkomende blijven liggen tot het volgend nommer.

Buitenlandsche Berigten.

ITALIË.

Rome, 18 dec. De gemoederen verkeeren in eenen staat van opgewondenheid, welke elk oogenblik tot botsingen met de regeringen aanleiding geeft. Te Rome heeft op den 10den dezer maand (zie onze courant van gisteren) eene opschudding plaats gehad, bij welke men met moeite het volk heeft kunnen terughouden van het in brand steken eener drukkerij, waar een geschrift van zekeren *P. Gèraldi* gedrukt was, die het volk tot rust en bedaardheid vermaande. — Ook te Napels heeft op den 16den ll. een volksoploop plaats gehad, welke door de troepen is uiteengejaagd, bij welke gelegenheid verscheidene personen, zoo militairen als burgers, gekwetst zijn. — Ook te Messina heeft de toestand zich niet verbeterd. De generaal *Landi*, wien het gouvernement niet heeft willen terugroepen, heeft zijn huis in de stad verlaten en zijn intrek op het citadel genomen, buiten hetwelk hij zich niet zien laat. Het garnizoen houdt geenerlei omgang meer met de burgerij.

Milaan, 18 dec. Hier verspreidt zich een gerucht, dat zware onlusten te Reggio en Modena uitgebarsten zijn, dewijl de hertog van Modena geweigerd heeft zich aan het Italiaansche tolverbond aan te sluiten.

Parma, 18 dec. Men herinnert zich nog wel de laatste moeijelijkheden omtrent Pontremoli. Deze zijn op het punt weder te ontstaan: want ten gevolge van het overlijden onzer hertogin *Maria Louisa* en het laatste verdrag van den prins van Lucca met den groot hertog van Toscane, moet die plaats thans door den laatsten aan den eersten afgestaan worden.

Florence, 12 dec. De dagbladen van Modena en Parma, aan welke het opgedragen is de omstandigheden van Toscane in het ergste daglicht te plaatsen, spreken van Florence, als of het zich in volslagen anarchie bevond; zij dragen het voor als of de rustige werkzame burgers den gulden ouden tijd terug wenschen. Handel, kunst en nijverheid zijn vernietigd, de rijke vreemdeling verlaat de stad, en hare straten, verlaten door de politie, zijn aan oproerige volksbenden prijs gegeven, welke niet alleen velerlei onordelijkheden plegen maar ook van roof haar handwerk maken. Bij het exerceren der burgerwacht, het gekletter der geweren, bij de dagelijksche gesprekken, die alleen over politiek loopen en krijg wenschen, herkent men het oude gelukkige Florence niet meer. Zelden mist het, of de Lombardische dagbladen, die onder Oostenrijksche censuur staan, herhalen deze beschuldigingen, hoewel men zulk eene handelwijk verschoonen kan, uit hoofde der tot blindheid toe opgewonden stemming, welke hier tegen Oostenrijk heerscht.

Intusschen is het geenszins zoo, hoewel er iets van aan is. Er zijn oogenblikken, waarin men zou gelooven, dat de oude afgestorvene demokratie in Florence weder herleeft, dat het in een tijdperk van overgang van monarchie tot eene republiek verkeert, in welke de middenklasse der burgerij op de eerste plaats aanspraak maakt. Wanneer iemand echter hier dit gevoelen uitbragt, zou hij met een honend gelach ontvangen worden. Niemand wenscht minder dan de ingezetenen van Florence het verledene terug; hunne wenschen hebben alleen de toekomst in het oog en meer en meer denken zij eenstemmig met de regering. Wanneer er ook al ooit twijfel bestaan heeft, of groothertog *Leopold* eenstemmig met zijn volk denkt, of hij niet alleen gedwongen door den stroom der volksbeweging wordt voortgesleept; zoo is die door zijne laatste handelingen geheel uit den weg geruimd. De hersenschimmen eener Etrurische of Italiaansche republiek schijnen bijna niet den minsten bijval te vinden, en de volmaaktste overeenstemming tusschen vorst en volk is, zoo mogelijk, nog sterker geworden door de handels-overeenkomst tusschen Rome, Florence en Turin. Een duidelijk bewijs, hoezeer in gewigtige oogenblikken ook het opgewonden gevoel zich aan het gezag onderwerpt en daardoor laat leiden, levert de taal der dagbladen, in welke men altijd de volksstem hoort weergalmen, met betrekking tot de laatste beslissing omtrent Fivizzano. Tot op deze toe, gloeide men van gramschap bij de gedachte, dat de broeders van Fivizzano verlaten en onder de heerschappij van Modena gebragt zouden worden; men eischte en verwachtte van de scheidsregters, dat zij op de billijkheid en niet op de letter der wet het oog zouden houden; maar men twijfelde geenszins aan het regt der scheidsregters. Nu deze gesproken hebben, zwijgt de pers; zij kan de uitspraak noch prijzen noch goedkeuren, maar zij oordeelt, dat eene naar regten geldige uitspraak van scheidsregters aan alle bedenkingen een einde moet maken. Eene enkel revolutionaire volksbeweging erkent geene *faits accomplis*, zoodra die met hare begeerlijkheden strijden.

Intusschen is er iets waars in de verhalen der dagbladen van Modena en Parma. Men kan niet ontkennen, dat men voortdurend in eenen staat van opgewondenheid verkeert en evenmin dat er zekere ongerustheid bestaat, welke men vroeger niet kende; maar de eerste is geene koortsachtige meer; de laatste laat zich uit de omstandigheden verklaren en is, zoo men hoopt, slechts tijdelijk. De omwenteling, welke in de laatste maand de oude politie der sbirren vernietigde, doet hare nadeelige naweeën gevoelen. Niemand betreurt de gebeurtenis, en wel het minst de vorst en de regering, welke de schreeuwende verkeerdheden dier politie lang met verdriet zagen; misschien zelfs, dat verscheidene ambtenaren in stilte over het toeval juichen, dat hen plotseling van eene instelling bevrijdde, wier hervorming moeijelijk geweest zou zijn en van wier demoraliserende werking de schuld misschien daarom alleen op hen geworpen werd, dewijl zij niet spoediger tusschen beide kwamen. Hierover bestaat slechts éène meening; het is goed dat het gebeurd is, hoewel de wijs, waarop het gebeurd is, minder goed is. Maar zelfs in deze tegen eene ontaarde, ondergeschikte instelling gerigte omwenteling, die onstuimig, wild en onverwachts de zaak aanviel en ten val bragt, toonde zich weder geheel onverwacht eene zekere zucht naar orde onder het volk. Men vernielde en verbrandde wel de goederen der gehate sbirren en vervolgde hen door de geheele stad in hunne schuilhoeken, maar de burgerwacht kreeg spoedig genoegzaam de overhand, om de opgewonden volksmenigte van elke andere buitensporigheid terug te houden. Alleen tegen de spionnen der politie koelde zich de woede des volks. Zeer onvoorzigtiglijk had een der vervolgde sbirren boek van die spionnen gehouden; dit was niet mede verbrand en de namen van een buitengemeen groot aantal personen, van welke men dit het minste wachtende was, werden daardoor tot verbazing en schrik der burgerij als politiebeambten bekend. Het was ter naauwernood mogelijk ze aan de gramschap der menigte te onttrekken, en het gelukte alleen daardoor, dat de burgerwacht ze een voor een gevangen nam en aan den regter overleverde. De regters vonden geen misdrijf, tegen hetwelk bij de wet straf is bepaald, maar hielden hen echter zoo lang in verzekerde bewaring, tot dat de volkswoede tijd van bedaren gehad en men middelen gevonden had de gehate personen op de eene of andere wijs te doen vertrekken. Ieder, die in Florence geweest is, kent die beroemde bloemenmeisjes, die met de vriendelijkste gebaarden aan iederen vreemdeling bloemen opdringen, zonder daarvoor eenige betaling te vragen, hoewel zij die niet weigerden, wanneer zij haar werd aangeboden. Tegenwoordig ziet men er slechts éène al dansende over straat gaan; de tweede is ergens blijven hangen; de derde daarentegen als spion der politie gevangen genomen. Geene ontdekking bragt immer in Florence zulk eenen schrik te weeg, als dat eene van deze dochters van Flora, die de lievelingen der geheele bevolking waren, zoo snood het vertrouwen der burgerij verraden had.

Aan eene herstelling der *oude* politie denkt niemand, zelfs niet, wanneer de rust geheel hersteld zal zijn. Maar eene politie behoort er te wezen, daaromtrent zijn regering en volk het eens, en van de aanvoerders zelven der menigte wordt tegenwoordig erkend, dat de politie, om te kunnen bestaan en misbruiken te kunnen voorkomen, wakers noodig heeft; (1) zij waarschuwen er alleen tegen, dat men aan deze gevaarlijke personen geene magt schenke, welke de vroegere heerschappij der sbirren zou kunnen doen herleven. Nog altijd is men met de nieuwe regeling der politie bezig; de regering toont daarbij den besten wil en de dagbladen geven overvloedig raad. Op dit oogenblik echter is er zoo goed als geene politie en hare diensten worden door de ter naauwernood zelfs ingestelde burgerwacht verrigt, hetgeen deze in meer dan éénen moeijelijken strijd gebragt heeft. Slecht geboefte, van allen toezigt ontslagen, verheft het hoofd in de stad. Uit vaderlandsliefde vertrouwt men den vreemdeling wel niet alles wat er geschiedt, maar verstrooide wenken zijn genoegzaam om te weten, dat het met de veiligheid juist niet zeer best gesteld is. Buitendien ziet men dit op het eerste gezigt. Vreemdelingen en ingezetenen worden door een aantal bedelaars bij elken voetstap staande gehouden en vervolgd, op de straten, in de winkels en in de koffijhuizen. Italië zonder bedelaars te denken is onmogelijk, maar in het gelukkige Toscane, in het rijke en welgeregelde Florence waagden zij het nooit zich op eene zoo onbeschaamde wijze te vertoonen. Zij maken gebruik van het oogenblik, fluistert men ons toe, zij weten dat hun rijk ten einde spoedt. Hun rijk is, dat er geene magt zich aan hen gevoelen doet. Voor eenen vreemdeling is het een vreemd gezigt, als allerlei in lompen gehulde gestalten, kreupelen, verwilderde vagabonden, vrouwen met afschaw wekkende kinderen, kleine kramers met allerlei snuisterijen in de prachtigste koffijhuizen binnen dringen en bij alle gasten de zij af de handen uitsteken of hen zelfs bij den arm vatten, nog vreemder echter dat de koffijhuishouder en zijne knechts het niet wagen hun de deur te wijzen; ten hoogste verzoeken zij hen onderdanig of lagchend zich te verwijderen, daar zij toch zien, dat de gasten niets meer geven willen.

---

(1) Mits die echter niet in spionnen ontaarden, een zedeloos en verenderd middel, hetwelk echter ook in Nederland nog verdedigers vindt.

Dit mag nu in het tegenwoordig feitelijk in Italië heerschend beginsel van gelijkheid zijn grond vinden, dezelfde alleen laat het zich niet verklaren. Er bestaat geen ambtenaar van politie, tot welken de koffijhuishouder zijne toevlugt zou kunnen nemen; de burgerwacht heeft daarmede niets te doen; zij doet genoeg, wanneer zij tot behoud der wezenlijk aangerande veiligheid waakt; de weinige gendarmes eindelijk schijnen zonder eene formeel vastgestelde hoogere magt, ook zonder gezag tegenover het volk. Ik zag eene stoute bedelares, aan welke een gendarme de onbeschaamdste vervolging van een Engelschman trachtte te beletten, hem op eenen toon en met eene houding antwoorden, zoo als men vroeger alleen aan de Berlijnsche vischwijven toekende, en de gendarme verstomde op de vraag, welk regt hij had haar te beletten iets aan een vreemdeling te vragen. Het ontbreekt, bij de ligtgeloovigheid en het vertrouwen der menigte, ook niet aan dezulken, die ook dit optreden en dezen overmoed der bedelaarshorden, even als de aanvallen op personen des nachts, op rekening der vroegere sbirrenpolitie stellen.

De last is boven alle tegenspraak; maar hij zal waarschijnlijk ophouden, want daartoe bestaat bij allen de opregte wil. Maar Florence bevindt zich in eenen staat van politieke gisting. Wie, die slechts weinige dagen hier was, betwijfelt dit? Een ander nieuw leven is in het volk gekomen, want daar waar de bewustheid van hetgeen men wil gemeen goed geworden is, waar ieder daartoe het zijne bijdraagt, waar de regering, wier regten niet betwist, maar die geliefd en geëerd wordt, met den volkswensch hand aan hand gaat, dien beteugelt, wanneer hij te onstuimig is en te ver wil gaan, en waar het volk naar dien zachten druk luistert en zich inhoudt, daar kan ik die opgewondenheid geene koortsachtige noemen. Opgewondenheid, ja, waarheen men ook het oog slaat, op straten, markten, in koffijhuizen, in het midden der familiën, overal hoort men, des morgens, des middags, des avonds over politiek spreken; maar daarbij heerscht geene onrust, geen ruw gejoel, geene buitensporigheden, grofheden of geplaag van straatjongens, zoo als in dergelijke omstandigheden in Hamburg, Berlijn of Keulen plaats zou hebben. Wanneer des avonds het zangerchoor, de hymne op *Pius IX* aanheffende, door de straten trekt, wanneer de burgerwacht, met haar muziek voorop, voorbijtrekt, zoo worden alle vensters geopend, eene tallooze menigte gaat vooruit of volgt; ieder komt buiten zijne deur, de jongens klimmen op den bronzen *Cosmus* I of op den marmeren reus *Neptunus* van *Jan van Bologna*, of gaan aan *Benevenuto Cellini's Perseus* hangen (wat zij, in het voorbijgaan gezegd, ook meer doen), zonder dat een schildwacht hun dat verbiedt en zonder dat die standbeelden daardoor sedert drie eeuwen schade geleden hebben) en kijken, schreeuwen ook wel, (zij nemen deel aan hetgeen gebeurt) maar alles blijft echter ordelijk en stil. Geen kind, geene fatsoenlijke vrouw behoeft er tegen op te zien geheel alleen door deze menigte te gaan; ook geen vreemdeling, al kan men hem aanzien, dat hij een Duitscher is. Het *Morte ai Tedeschi* staat alleen op het papier, ten hoogste (in het Milaansche) op den eenen of anderen winkelmuur met steeds onduidelijker wordend koolenschrift; in Florence is men ook jegens den Duitschen gast voorkomend. Iedere dag, bijna iedere dag brengt nieuwe stof voor de opgewondenheid en des avonds wordt daarover in de koffijhuizen gehandeld en wordt zij verarbeid. Nu is het Lucernes val, dan het (*valsche*) gerucht van Sicilie's opstand, dan de verkiezingen voor de officieren der burgerwacht. Eergisteren meest Florence Rome's voorbeeld volgen en aan den hier aanwezigen Zwitserschen geestelijke een vivat brengen. Het zag er echter zoo grootsch niet uit als de dagbladen der stad melden, en wanneer op dien avond 20000 menschen, waaraan ik niet twijfel, zich naar de Alba begaven, zoo waren zij toch stellig niet voor de deur van dien geestelijke *Drouin*; reeds om deze reden niet, dewijl daar geene plaats voor hen zou geweest zijn. Gisteren was het koffijhuis Ferrucci (vroeger het Zwitsersche) stampend vol gelijk ook de straat daarvoor, ten einde eene Milaansche dame uit Parijs over Italie's tegenwoordigen toestand te hooren spreken en zijne toekomst te hooren profeteren. Het was de hertogin van Belgijoso, eene afstammelinge van het oude huis der Trivulzi. Zij moet met krachtige stem en vol geestdrift gesproken hebben, maar wat, had mijne berigtgever niet gehoord en verzwijgen ook nog heden de dagbladen. Zelfs de koffijhuisbedienden waren zoo geheel oog en oor, dat men [illegible] hare redevoering geene ververschingen kreeg(?). Heden heeft men de opbrengst eener buitengewone tooneelvoorstelling voor de wapening der burgerwacht bestemd en van morgen werden er 300 leden van deze bijeengeroepen, ten einde bij gelegenheid der officiers-verkiezingen alle mogelijke buitensporigheden te voorkomen, daar men kennis gekregen had, dat eene min aangename keus of benoeming door een: Weg met N. N. zou beantwoord worden. Maar alles bleef rustig, en de verkiezingen, gedeeltelijk uit edellieden en gedeeltelijk uit burgers bestaande, hebben over het algemeen aan het volk voldaan.

En wie heeft dit alles nu, wie heeft die opgewondenheid te weeg gebragt, welke dit vreedzame volk zoo veranderd heeft? Ook hier zal het niet aan hen ontbreken, welke daarop met de gewone formule zullen antwoorden: het volk is eigenlijk rustig, het zijn slechts enkele woelgeesten, ontevredenen, eerzuchtige advocaten, dagbladschrijvers, welke het in beweging gebragt hebben. Wie twijfelt er aan? *Mens agitat molem.* Maar waarom gelukt het dan ook aan de tegenpartij niet het onverschillige volk in beweging te brengen; aan eerzuchtigen, ontevredenen en advocaten is toch nimmer gebrek geweest? Over welke middelen gebood de restauratie in Frankrijk, welke intriguerende overloopers, welke talentvolle advocaten, dagbladschrijvers, welke krachtvolle en het volk medeslepende dichters konden de onrust en de beweging, welke zij wenschten, te weeg brengen? Het gelukte niet; het gelukte ook in Zwitserland niet, zoo als de val van Lucerne bewijst! *Er moeten dus nog andere krachten zijn dan advocaten, intriganten, rijke onvergenoegden en onrustige dagbladschrijvers, welke een volk uit zijne rust opwekken en buiten zijne gewone wijze van zijn brengen.*

DUITSCHLAND.

Kassel, 27 dec. Als een staaltje der regtsbedeeling in dit land strekke het volgende. Gisteren is na een onderzoek, dat anderhalf jaar geduurd heeft, prof. *Hildebrandt* uit Marburg vrijgesproken wegens de hem ten laste gelegde misdaad van gekwetste majesteit en is hij alleen wegens het medebrengen van vreemde verboden dagbladen in eene politiestraf van 20 thalers veroordeeld. Als men bedenkt, dat dit vonnis door dezelfde regters gewezen is, welke den in hooger beroep vrijgesprokenen *Jordan* tot vijf jaren vestingstraf en vervallen verklaring van zijn ambt veroordeelden, kan men ligt begrijpen, op hoe losse gronden de beschuldiging, tegen den heer *Hildebrandt* ingebragt, berusten moet. Intusschen heeft men hem in de uitoefening zijner bediening geschorst, gevangen genomen [illegible].

Bonn, 24 dec. Eenige nieuwe proeven door den heer *Kilian* met [illegible] formuli genomen, gaven tot zijne groote verbazing geheel andere resultaten dan vroeger; het gebruik deed eene verkeerde werking op pols en longen, veroorzaakte een langdurig onwelzijn en hevige braking. Overtuigd dat hij bij zijne vroegere proeven zich geenszins bedrogen had, vatte hij vermoeden op, dat het praeparaat niet zou deugen. Na een terstond ingesteld en meermalen herhaald onderzoek ontdekte hij ook, dat het niet behoorlijk zamengesteld was, daar hij er eene vrij groote menigte alkohol in vond. Deze moet geheel ontbreken, als het middel [illegible] en ter inademing geschikt zal wezen. Het is dus allezins [illegible] der zaak, dat allen, welke van dit nieuwe middel voordeel willen trekken, er nauwkeurig op letten, dat het onvermengd zij en men ontdekt dit het best, wanneer men op zijn karakteristiek gewigt van 1,480 let.

FRANKRIJK.

Parijs, 24 dec. De berigten uit Zwitserland melden, dat men daar te lande thans ernstig bedacht is op de instelling van eene algemeene universiteit voor het eedgenootschap, en dat men het er voor houdt, dat de tegenwoordige tijdsomstandigheden allezins geschikt zijn, eene dergelijke inrigting op goede gronden te vestigen.

— De Koning van Sardinië heeft den markies *Alfieri di Sostegno* en den graaf *de Castagneto* tot secretarissen van staat benoemd. Beiden staan bekend als van eene zeer liberale denkwijze, en zijn uit dien hoofde bij de menigte zeer bemind.

Parijs, 25 dec. Men zegt, dat deze plaats bestemd zou wezen tot het houden der conferentiën omtrent de Zwitsersche aangelegenheden. Gisteren zijn de heeren *Colloredo* en *von Radowitz* aangekomen, ten einde daaraan deel te nemen, de eerste voor Oostenrijk, de laatste voor Pruissen. Men zegt, dat de eerste nota dezer conferentie eene beantwoording van het stuk zal wezen, waarin de landdag de bemiddeling der mogendheden geweigerd heeft. Engeland wil aan deze conferentie geen deel nemen. (Wij kunnen zeer goed begrijpen, dat Engeland zich onbevoegd acht aan eenen onafhankelijken staat voor te schrijven wat deze te doen of te laten zal hebben. Eene interventie was denkbaar, zoo lang in Zwitserland twee strijdende partijen tegenover elkander stonden; maar nu aan den strijd een einde gemaakt is, ontbreekt de aanleiding tot alle tusschenkomst. Deze zou nu eene daad van geweld zijn. En wanneer men niet gewapend denkt tusschen beide te komen, weten wij niet eens wat eene conferentie beduiden zal. Zwitserland is geen land, dat zich door eenen papieren-oorlog zal laten bang maken. De heer *Guizot* wil zich misschien bij deze gelegenheid van de blaam van afhankelijkheid van Engeland zuiveren, hij is niet gelukkig in de keus zijner gelegenheid. Over het geheel heeft lord *Palmerston* zich in de Zwitsersche zaak verstandiger gedragen dan de heer *Guizot*.)

SPANJE.

Madrid, 19 dec. In de zitting van den senaat is rapport uitgebragt over de aanvraag der regering om te blijven voortgaan met het innen der belastingen. De commissie van onderzoek stelde voor, het ontwerp aan te nemen, zoo als het door de Kamer van Afgevaardigden was goedgekeurd. Vervolgens werd ten tweede male een voorstel van den heer *Vallgornera* gelezen, strekkende om het adres van antwoord slechts in zijn geheel te bediscussieren en niet meer dan 3 redenaren er vóór en 3 er tegen te laten spreken, ten einde de discussiën te bekorten.

— Wij hebben dagbladen uit Lissabon van den 12den ontvangen. Op dien dag waren de kiezers der provincie Estramadura vereenigd, om over te gaan tot benoemingen voor de Kamer. De hertog van Saldanha [illegible]. De lijst der Afgevaardigden, opgemaakt door de Chartistische kiezers, op den vorigen dag, schijnt uit mannen van de Cabral-partij te zijn zamengesteld.

Binnenlandsche berigten.

Amsterdam, 29 dec. De *Staats-Courant* deelt eene opgaaf van de verschillende op Java, uit den oogst van 1847 reeds afgeleverde gouvernements-producten, loopende tot ultimo september jl., als: koffij, reeds ontvangen 687,026 pik., vermoedelijk nog te ontvangen 137,481 pik.; suiker, reeds ontvangen 434,169 pik., vermoedelijk nog te ontvangen 493,883; indigo ontvangen 656,792 Amst. ℔, nog te ontvangen 696,220 Amst. ℔; thee ontvangen 505,641 Amst. ℔, nog te ontvangen 499,184; kaneel ontvangen 154,905 Amst. ℔, nog te ontvangen 58,947; cochenille ontvangen 26,200 Amst. ℔, nog te ontvangen 21,995; peper ontvangen 164,892 Amst. ℔, nog te ontvangen 13,160. Bovendien blijven vermoedelijk ter beschikking van de fabrijkanten 210,335 pik. suiker, en ter beschikking van de kontraktanten 30,805 Amst. ℔ cochenille.

De producten voor particuliere rekening op Java in genoemd jaar geteeld, volgens opgaaf tot ultimo junij, bedragen: koffij, reeds ontvangen 61,040 pik., vermoedelijk nog te ontvangen 20,730; suiker ontvangen 61,627 pik., nog te ontvangen 118,293; thee ontvangen 20,160 Amst. ℔, nog te ontvangen 52,840; tabak nog te ontvangen 1,460,050 Amst. ℔; cochenille ontvangen 2000 Amst. ℔, nog te ontvangen 8000. Uit de residentie Bantam was nog geene opgaaf omtrent de koffij ingekomen. Ook ontbraken nog de opgaven omtrent de indigo.

Uit eenen particulieren brief uit Canton, met den jongsten Overland-post ontvangen, vernemen wij dat alle te Canton gevestigde Engelschen, die door de Chinezen geplunderd en beroofd waren, van de Chinesche regering deswege behoorlijke schadevergoeding hebben ontvangen, terwijl aan eenen aldaar gevestigden Nederlander, den heer *Reynvaan*, zoodanige schadevergoeding is geweigerd, omdat de Nederlandsche regering geene stappen tot ondersteuning der eischen van dien heer heeft gedaan.

Leeuwarden, 24 dec. Gisteren avond heeft alhier in het logement *de Phoenix* de eerste vergadering der vereeniging van Friesche geneeskundigen plaats gehad. Na het verslag van het voorloopig bestuur, zijn de conceptwetten nagezien en aangenomen, daarop eenige voorstellen behandeld, en ten laatste het nieuw bestuur benoemd; waarbij de heeren dr. *Galama* van Sneek tot president, dr. *Paapken* tot vice-president, dr. *Ledder* tot secretaris, chir. *Metz* tot mede-bestuurder en dr. *Schreuder* tot penningmeester zijn benoemd. Niettegenstaande de ongunstige gesteldheid van het weer en het barre saizoen, getuigde de opkomst van vele, eenige uren buiten de stad woonachtige leden, van de belangstelling in deze nieuw opgerigte vereeniging.

— Dezer dagen zijn bij het hier ter stede bestaande natuurkundig genootschap, uit Parijs ontvangen eenige deelen van het beroemde kunst-cadaver van dr. *Auzoux*; enkele derzelve in natuurlijke grootte toonen de deelen des menschelijken ligchaams aan, die hoogst moeijelijk zijn daar te stellen, terwijl andere in zeer vergrootte afmetingen de organen aanduiden, die om derzelver klein- en fijnheid bijna niet voor het ontleedmes toegankelijk schijnen te zijn.

Naar men verneemt is er tevens bij de provinciale commissie van geneeskundig onderzoek en toevoorzigt een geheel kunst-cadaver ontvangen, dat tot in de kleinste stukken uit elkander kan worden genomen.

(*Pr. Fr. C.*)

Arnhem, 27 dec. Nopens de gedachtenisviering van *Felix Mendelssohn Bartholdy*, op woensdag 5 januari 1848, in de groote zaal van de societeit *Harmonie*, te Rotterdam, verneemt men, dat die gedachtenisviering bestaan zal in de opvoering der navolgende compositiën van den grooten meester, als: koor uit *Paulus*; sinfonie no. 3; de 42ste Psalm; ouverture *die Hebriden*, en *Lobgesang*, sinfoni cantate. Het koor zal uit 150, het orchest uit 80 liefhebbers en kunstenaars zamengesteld zijn. De leiding van het vocale gedeelte heeft de heer *J. H. Verhulst*, die van het instrumentale gedeelte de heer *W. Hutschenruijter* op zich genomen. De heer *F. H. Coenen* zal de piano bezetten. Voor een ieder is de gelegenheid tot inteekening voor genoemde gedachtenisviering opengesteld. Prijs der toegangsbiljetten *f* 1.65. Gedenkboekjes, de tekstwoorden in het Hoogduitsch en Hollandsch, benevens de naamlijst van al de medewerkenden bevattende, zullen op woensdag 29 december 1847 en volgende dagen, à 25 cents, te Rotterdam verkrijgbaar gesteld zijn. De zuivere opbrengst zal voor de helft tot eene bijdrage voor het te Leipzig op te rigten monument voor *Mendelssohn*, en voor de helft ten behoeve der armen worden afgezonderd.

Arnhem, 28 dec. Wij worden verzocht de aandacht onzer lezers te trekken op de hier onder voorkomende advertentie der heeren *Hartkamp* en *Goldberg*, de oprigting vermeldende eener *Maatschappij van Onderlinge Verzekering op Binnenlandsche Vaart*. Het ontbreken van zulk eene gelegenheid voor de binnenlandsche vaart wettigt de verwachting eener ruime deelneming, terwijl in de statuten niets gevonden wordt, dat van die deelneming moet doen terughouden.

Ingezonden stukken.

Het onderstaande, dat ons onlangs ter overneming uit *het Repertorium*, tijdschrift voor de geneeskunde in al haar omvang, (te Amersfoort bij W. J. VAN BOMMEL VAN VLOTEN) werd toegezonden, geeft weder een blijk van de inconsequentie en de beginselloosheid onzer regering, die eene veeartsenijkundige school onderhoudt en veeartsen bezoldigt, te gelijker tijd dat zij de veeartsenijkunde laat uitoefenen door menschen zonder eenige opleiding. Ook hier gaat privilegie boven regt en gunst boven verdienste.

Een woord over de zoogenaamde empyrici in de veeartsenijkunde, door J. A. DEKKER, rijks-veearts der 1ste klasse te Amsterdam.

Voor eenigen tijd hebben ons de nieuwspapieren geleerd, dat er te Rotterdam een achttal chirurgijns geregtelijk werd vervolgd, wegens uitoefening van inwendige praktijk, tot welke zij niet door een examen waren geregtigd; terwijl eenige weken te voren een plattelands-heelmeester in de provincie Zuid-Holland, in de uitoefening zijner beroepsbezigheden is geschorst geworden, uit hoofde van wanordelijkheid. Wij zagen in dit alles een bewijs, dat toch op de uitoefening der geneeskunde in ons vaderland eenigzins een wakend oog wordt gehouden, en dat men, althans voor zoo verre dit voor het tegenwoordige mogelijk is, de misbruiken in deze uitoefening tracht tegen te gaan. — Deze omstandigheid herinnerde ons tevens op nieuw aan onzen dagelijkschen grief, dat men deze zorg nog steeds niet ziet uitgestrekt tot de uitoefening der vee-artsenijkunde niet alleen, maar dat zelfs, bij wettelijke bepalingen, de uitoefening daarvan aan de minst bevoegde personen wordt toevertrouwd. — Nergens voorzeker vindt men in onze geheele geneeskundige wetgeving eene grootere tegenstrijdigheid. — Er bestaan, het is waar, bepalingen omtrent de studie der vee-artsenijkunde; men heeft, met groote kosten, eene school daarvoor opgerigt; aan bekwame mannen het onderwijs in deze vertrouwd; examina ingesteld; waar de candidaat de noodige blijken van kennis moet geven, voor en aleer hij tot de uitoefening der vee-artsenijkunde mag worden toegelaten, — volkomen op dezelfde wijze als zulks voor de onderscheidene vakken der geneeskunde van den mensch het geval is; men heeft bepaald, dat alleen zoodanige jonge lieden, die voldoende bewijzen van bekwaamheid in de voorbereidende wetenschappen konden geven, tot die school zouden worden toegelaten; het is daar, dat men hun de door hen gekozen wetenschap leert kennen en waarderen. Ten laatste nog, wanneer zij, met opoffering van geld en tijd het lang gewenschte geluk deelachtig worden, van in de betrekking van vee-arts, als werkend lid der maatschappij op te treden; van anderen, zoo veel in hun vermogen is, nuttig te zijn, en de vrucht hunner studie te plukken, dan nog komt men hen van regeringswege door eene geldelijke ondersteuning te gemoet, ter bestrijding hunner onkosten, gedurende de eerste jaren van hunne praktijk. — Tot zoo verre gaat alles goed, en wie vindt daarin nu niet reden om te prijzen, in plaats van te klagen? Doch wee den verblinde, die met zoodanige gunstige voorwaarden, en vertrouwende op zijne kennis en zijnen goeden wil, zich verbeeldt zijne, ofschoon dan ook regtmatige, verwachtingen verwezenlijkt te zullen zien, en gelooft, dat hij enkel zal hebben te kampen met de moeijelijkheden, welke ieder ander geneesheer te doorworstelen heeft. — Het is niet enkel de moeite om zijne bekwaamheden op eene geoorloofde wijze bekend te doen worden; om zich het vertrouwen te verwerven van diegenen, welke hun vee, hunnen geheelen schat, aan zijne zorgen zullen toevertrouwen; niet de moeijelijkheid dat andere ambtgenooten, door langjariger verblijf in de hem aangewezen standplaats en meerdere kennis met de ingezetenen, het hem onmogelijk maken, om in de eerste jaren zijner praktijk een ruim bestaan te vinden! O neen, dat waren geene redenen van klagen, want zij zijn voor de meerderheid onafscheidelijk aan de betrekking van geneesheer verbonden. — Maar eene andere kamp wacht hem, een vijand, die, den wetenschappelijken man onwaardig, tot schande voor de vee-artsenijkunde en tot onophoudelijk nadeel van de ingezetenen, door de wet wordt toegelaten en gehandhaafd. — Dit is eene andere klasse van vee-artsenijkundigen, welke het regt tot uitoefening hunner praktijk op eene, geheel andere wijze hebben verkregen, en wel op de volgende wijze: Voor hem, die niet tot het onderwijs op de van rijks-wege ingestelde vee-artsenijschool kan worden toegelaten, hetzij ten gevolge van geboorte op vreemden grond, van gebrek aan de noodige geldelijke middelen, om zijne studie te volbrengen, of wel wegens onvoldoende kennis der voorbereidende wetenschappen, voorts voor diegenen, welke, eenmaal tot die school toegelaten, niet in staat zijn om het vereischte examen voor vee-arts te kunnen afleggen, of wel, wegens verregaande domheid of slecht of onzedelijk gedrag van die school worden verwijderd; voorts voor staljongens, smidsknechts, enz., heeft de regering eene andere, minder moeijelijke, gelegenheid opengesteld, om de betrekking van vee-arts op eene wettige wijze te kunnen uitoefenen. Een zoodanige, die lust in zich voelende ontwaken, om als een ander HIPPOCRATES werkzaam te zijn, schaft zich dood eenvoudig de instrumenten en middelen aan, welke hij gelieft noodig te vinden: en ontvangt vervolgens bij den ontvanger der directe belastingen, tegen betaling van eene geringe som gelds, een *patent* (1) — en daarmede, als een andere ARCAN, het *jus occidendi impune per totam terram.* En met dit patent verkrijgt hij nu het regt, om naar willekeur, bij welke ziekte ook, zijne middelen toe te dienen, en is noch van zijne handelingen, noch van den dood van zoo vele slagtoffers zijner onbedrevenheid, de minste rekenschap verschuldigd. Onder zekere voorwaarden of omstandigheden, door de regering bepaald, wordt zijne beslissing omtrent het al of niet besmettelijke eener ziekte, omtrent geregtelijke kwestiën bij koop en verkoop, enz., gehoord en geëerbiedigd; kortom hij staat in bijna alle opzigten met de andere klasse van vee-artsen gelijk; beoordeelt laatdunkend de handelingen van deze, keurt ze natuurlijk altijd af, en is bovendien steeds gereed om, des noods, zijne gevoelens *manibus et unguibus*, *pugnis et rostro*, te staven. Men werpe mij niet tegen, dat toch de eerst gemelde klasse, den titel voert van rijks-vee-artsen; noch ook dat ware verdienste altijd op het einde de zegepraal behaalt boven onkunde en bedrog; want wat toch weet de eenvoudige landman van dat verschil in titels; en welke middelen heeft niet de kwakzalver in handen, om zich eenen naam te maken, om het vertrouwen op anderen te ondermijnen, en te doen gelooven, dat hij alleen de man is, bij wien men heil en genezing, zoo deze mogelijk is, kan verwachten! — En bovendien komt daarbij nog voor den landman eene gewigtige reden ten voordeele van den kwakzalver, — het geld, want immers een zoodanige, die in eenen minderen, dikwijls in den minsten, stand leeft, en daarenboven nog gewoonlijk het beroep van smid, klompenmaker of iets dergelijks uitoefent, kan zich wel met eene uiterst geringe betaling te vreden stellen, of wel zijne belooning *in natura* ontvangen. — En tot dit alles heeft nu die man het regt verkregen, door de eenvoudige betaling van dat *patent*; den aanspreker gelijk, die insgelijks geene bewijzen van zijne kunde behoeft te geven; en wezenlijk deze empyricus is in zekeren zin, door het blinde vertrouwen, hem nog overal geschonken, niet veel meer dan de lijkbezorger der onder zijne hande gestelde huisdieren. — Het is waar, er is hier geen menschenleven mede gemoeid, maar, terwijl men zelfs van tandmeesters, en te regt, een examen vordert, laat men het vee, dat groote nationale eigendom, hetgeen dikwijls de eenige bezitting van den landman is, geheel en al aan de willekeur van eenen zoodanigen kwakzalver over, die nu eens in gewetenlooze onkunde den geschikten tijd tot handelen zal laten voorbijgaan, eene andere keer driest en dom de meest tegenstrijdige middelen zal aanwenden; — middelen waarvan hij de werking niet kent; die dikwerf alleen in staat zijn den dood te weeg te brengen, en die men hem ongehinderd laat toedienen, als of artikel 452, van den *Code Pénal* (2) niet bestond! — Ongetwijfeld moet men hem strafbaar rekenen, die zoodanig handelt, hoewel men dan toch nog in enkele gevallen tot hunne verschooning zoude kunnen aanvoeren, dat zij niet wisten wat zij deden, of dat gebrek hen dwong, enz. — maar wat kan men zeggen van hen, die, willens en wetens, zoodanige handelingen openlijk toelaten, en het eigendom van den landbewoner aan domme, gewetenlooze kwakzalvers en bedriegers ten prooi laten? — Mij dunkt, indien eene zoodanige bepaling, ter kwader ure gemaakt, nog niet bestond, dat zij dan ook tegenwoordig niet zou ingevoerd worden. — Wij herin-

---

(1) Als of het ware om zoo mogelijk deze kwakzalverij nog meer te bevorderen, zijn de kosten van het patent der empyrici in de meeste plaatsen geringer, zelfs veel geringer, dan dat der rijks-vee-artsen gesteld.

(2) Art. 452. Al wie paarden of andere wagen- of karren-, rij of lastbeesten, hoornbeesten, schapen, geiten of varkens of visschen in de kommen, vijvers, of andere bewaarplaatsen van visch vergiftigd zal hebben, zal gestraft worden met eene gevangenis van één tot vijf jaren en eene geldboete van zestien, tot drie honderd franken. De schuldigen zullen bij het vonnis, voor ten minste twee en ten hoogste vijf jaren onder het toezigt van de hooge politie gesteld mogen worden. — (Bij besluit van den 11den december 1813. N°. 1. [*Staatsblad* n°. 10] is het laatste gedeelte van gemeld artikel gesupprimeerd).

neren ons, dat een paar jaren geleden, toen Z. E. de heer baron SCHIMMELPENNINCK VAN DER OIJE TOT BEIDE DE POLLEN, minister van binnenlandsche zaken was, er sprake was van een wetsontwerp, door de regering aan de Staten-Generaal in te dienen, waarbij het uitoefenen der vee-artsenijkundige praktijk aan den niet in dat vak geëxamineerden werd verboden. — Wij meenen te weten, dat, als een gevolg daarvan, de vee-artsen, voorzien van hunne diploma's zich bij het plaatselijk bestuur hunner gemeente hebben moeten vervoegen, alsmede dat er lijsten van het getal ens. der vee-artsen in elke gemeente zijn opgemaakt. — Men heeft evenwel daarvan verder niets meer vernomen, tot geene geringe teleurstelling der erkende vee artsen. — Het schijnt dat dit voornemen van eenige zijden is tegengewerkt, en dat daardoor dat besluit niet is tot stand gekomen. — Wij koesteren thans evenwel de hoop, dat in het nieuwe ontwerp van wet op de geneeskunde, door Zijne Majesteit kortelings aan de natie toegezegd, ook de veeartsenijkunde moge worden opgenomen, en vooral dit misbruik geweerd en met wortel en tak uitgeroeid worde. Men zal daardoor niet alleen den wetenschappelijk gevormden vee-arts, die nu door zoo velen met den kwakzalver verwisseld en miskend wordt, tot den rang verheffen, welke hem van regtswege toekomt; en bij vele jongelingen, die nu, juist door die minachting, welke den wezelijken vee-arts zoo onverdiend treft, terug gehouden worden, om zich aan een zoo edel beroep te wijden, de lust daartoe doen ontwaken; maar men zal dan ook in een korps van wetenschappelijk gevormde mannen den besten waarborg vinden, voor het behoud en de welvaart van den vee-stapel hier te lande. — De ruimte van dit tijdschrift veroorlooft mij niet, hier voor het oogenblik verder over dit of andere onderwerpen uit te weiden, en ik wil mij dus eenvoudig bepalen met te herinneren aan de woorden, reeds in 1791, namens de commissie voor het openbaar onderwijs, omtrent de beoefening der geneeskunde door TALLEIJRAND uitgesproken: »*La nécessité des examens doit être rigoureusement maintenue; car il faut ici surtout défendre la crédule confiance du peuple contre les séductions du charlatanisme.*"

Aan wien ligt toch de schuld dat het Nederlandsche leger in zulk een slechten staat is.

In den *Militairen Spectator* lazen wij een verslag van het Belgische leger, en een wenk aan de heeren leden van de Tweede Kamer, om dat leger niet uit het oog te verliezen en ons leger alzoo niet te verminderen. Volgens onze wijze van zien, heeft de Tweede Kamer zich toch waarlijk zeer gedwee getoond, in het toestaan van het gevraagde cijfer, en alzoo hoegenaamd geene blijken gegeven van het leger te willen verminderen. In plaats van het budget aan te nemen, hadden zij het moeten verwerpen, niet omdat het cijfer te hoog was, maar om de wijze waarop de gelden besteed worden, hetgeen hun zeer duidelijk door de brochure van den heer STORM VAN 's GRAVESANDE aangetoond werd, ook ontbrak het in de sectiën niet aan aanmerkingen, maar de weinig parlementaire antwoorden, die hier op kwamen, maakten de meeste leden gedwee en het budget werd met eene groote meerderheid aangenomen, in plaats van, zoo als het verdiende, verworpen.

Had men het budget verworpen, omdat de gelden ondoelmatig besteed worden, dan hadden de Staten-Generaal aan het leger eene zeer groote dienst bewezen, want het personeel van het leger wordt opgeofferd aan een zeer duur systema van defensie, aan het onderhoud van onnoodige vestingen, aan het materieel der artillerie, aan de zucht van de militairen buiten en ver van huis provinciale exercitiën te leeren, aan de zucht van garnizoensverwisselingen en aan de zucht van onnoodige en ondoelmatige nieuwigheden in te voeren. Voorzeker kan men geen vestingen bouwen als de vijand aanrukt, maar een hoop aarde is toch nog spoediger opgeworpen dan een verwaarloosd leger in goeden staat gebragt; voorzeker heeft men vestingen afgebroken, die men beter gedaan had te behouden, maar is dit eene reden, om onnoodige niet af te breken? Voorzeker moet men proeven nemen, en zijn men verbeteringen, dezelve langzamerhand invoeren en overeenkomstig de beurs, maar niet, zoo als bij ons geschiedt, proeven op eene groote schaal, en eer nog alles goed gevonden is, een aantal nieuwe stukken doen gieten.

Neen, zoo gaat men niet te werk in een geregeld huishouden, vooral als men geld-gebrek heeft, blijkens eene aanschrijving bij de korpsen ontvangen, om de werkbazen eerst een volgend jaar te betalen.

Wij vragen het den heer redacteur af of het de schuld van de Staten-Generaal is, dat

1º. Het leger slecht georganiseerd is; men zie slechts de verhouding der wapens, en vooral de organisatie van een regiment kavallerie hier in 's Gravenhage in garnisoen, eene organisatie waarvan welligt bij de Chinezen geen voorbeeld is?

2º. Is het de schuld van de Staten-Generaal, dat het leger zoo slecht gekleed is, als het nog ooit was. Het laken, waarmede de magazijnen opgevuld zijn, is zoo slecht, dat een kavallerist thans 2 à 3 broeken verslijt tegen voor deze een. Het linnengoed is zoo slecht, dat de man 2 hemden tegen vroeger een verslijt. Van afkeuren is geene sprake, omdat de modellen aan de regimenten gezonden, zoo niet slechter, ten minste even slecht zijn. Men kan wel zeggen dat in den jare 6560 het Nederlandsch leger gekleed was uitmuntend voor parade-poppen, maar geenszins doelmatig voor lieden, die in sneeuw, hagel, wind en regen door dik en dun, door heggen en struiken moeten marscheren en zelfs in het ruwe winter-saizoen op den grond onder den blooten Hemel slapen.

3º. Is het de schuld van de Staten-Generaal, dat dit slechte laken en linnengoed maar zonder proeven en zonder advies van de regements-chefs aangeschaft wordt?

4º. Is het de schuld van de Staten-Generaal, dat de miliciens van het eene einde van het land naar het andere gezonden worden, om te exerceren, eerst 3 maanden en dan nog eene maand, en het geld daarvoor besteed niet beter gebruikt wordt?

5º. Is het de schuld van de Staten-Generaal, dat de exercitie-reglementen gebrekkig zijn, en wij een militair Wetboek hebben, dat in deze eeuw niet meer te huis behoort?

6º. Is het de schuld van de Staten-Generaal, dat de kavallerie slecht gewapend is?

7º. Is het de schuld van de Staten-Generaal, dat men bij de kavallerie kaskes heeft ingevoerd nog veel slechter dan de oude, die nog jaren konden duren, en het geld hier voor besteed niet nuttiger gebruikt is?

Deze kaskes kosten aan het land veel geld van aankoop (1) en later aan het land en de man veel van onderhoud; en uit een militair oogpunt deugen ze in het geheel niet.

8º. Is het de schuld van de Staten-Generaal, dat deze kaskes niet publiek maar onderhands aan den hoedenmaker PAUWELS zijn aanbesteed, en maar ingekocht zijn zonder vooraf beproefd te worden?

9º. Is het de schuld van de Staten-Generaal, dat de Koninklijke Militaire Akademie, hoe nuttig ook, op zulk eenen duren voet is ingerigt, en men aldaar eene rijschool in naam maar niet inderdaad heeft?

10º. Is het de schuld van de Staten-Generaal, dat de soldaat, zelfs in voorname garnizoenen, zoodanig gehuisvest is, dat hij om niet te verkleumen, thans om 5 uur des namiddags moet gaan slapen of in jeneverkroegen het uur van de taptoe afwachten?

11º. Is het de schuld van de Staten-Generaal, dat de reserve-brigade, zoogenaamde garde, door een buitenlander en geen Nederlander gekommandeerd wordt?

12º. Is het de schuld van de Staten-Generaal, dat er nog een aantal onbruikbare hoofd-officieren in dienst zijn?

Ens. ens. ens.

Volgens den heer redacteur van den *Militairen Spectator: Nedn*, omdat Hij beweerde, dat de heeren leden van de Staten-Generaal niet met de inrigting of het inwendig beheer van het leger noodig hadden, maar volgens onze wijze van zien, zijn de Staten-Generaal wel degelijk geroepen om toe te zien, dat de gelden goed besteed worden, en zoo zijn ze wel degelijk voor een gedeelte schuldig aan alle voornoemde gebreken. De Staten-Generaal moeten geen budget van oorlog toestemmen, zoolang:

1º. Er geen raad of commissie van defensie benoemd is;

2º. Zoo lang de organisatie van het leger niet door eene wet bepaald is, opdat dezelve niet door elke luim of gril telkens aan verandering bloot gesteld zij. Hiervoor moet eene vaste en onveranderde som vastgesteld en bepaald zijn, waarvan het ministerie van oorlog niet mag afwijken noch overschrijven. Terwijl de gelden voor vestingen, wapenen en harnachementen in eene tweede afdeeling van het budget moeten voorkomen om naar behoefte vermeerderd of verminderd te kunnen worden.

Daar nu volgens den heer redacteur van den *Militairen Spectator* de Staten-Generaal aan de hier opgenoemde ondoelmatige inrigtingen en gebreken niet schuldig kunnen zijn, zoude ZEd. ons zeer verpligten met ons eens te vertellen, wie dan toch eigenlijk de oorzaak van dit alles is, en de redenen, waarom men slechte kaskes, slecht laken en linnengoed heeft?

(1) Zoo wij gehoord hebben kosten de kaskes 22 gulden het stuk; in Hanover had men voor eenige jaren eene zeer doelmatige kaske van vilt ingevoerd, die nog geen 4 gulden kostte. Nu sommeer ik den uitvinder om ééne eigenschap op te noemen van de kaskes bij ons ingevoerd, welk een militair hoofdtoestel moet hebben.

Advertentiën.

DIRECTE BELASTINGEN, IN- EN UITGAANDE REGTEN EN ACCIJNSEN.

DE VERIFICATEUR DER COMPTABILITEIT voor de PROVINCIËN *GELDERLAND*, *OVERIJSSEL* EN *UTRECHT*, residerende te *Arnhem*, als daartoe door Zijne Excellentie den Minister van Financiën gemagtigd, gedenkt aan den meestbiedenden, bij inschrijving met gesloten briefjes, tegen contante betaling, te verkoopen:

Eene partij GESCHEURD PAPIER, dienstbaar voor Papier-Fabrijken, zullende die inschrijvingen vóór den 6den Januarij eerstkomende *franco* ingewacht worden, en kan men inmiddels met de voorwaarde bekend worden, even als verdere inlichtingen enz., aan het Bureau van denzelven verkrijgen.

Arnhem, den 27sten December 1847.

De Verificateur voornoemd,
A. G. BARON DU TOUR.

† † † Wordt bekend gemaakt, dat de inzet van het BOUWLAND, *Plattenburg* genaamd, enz. enz., aangekondigd tegen den 30sten dezer, ten huize van den Kastelein *FLOBUSSEN*, op de Steenstraat, te *Arnhem*, is UITGESTELD tot den 13den Januarij 1848, zullende de toeslag plaats hebben op den 27sten daaraanvolgende, beide ten genoemden huize, des morgens ten 10 ure.

† † † Zij die iets te vorderen hebben van- of verschuldigd zijn aan den Boedel en de Nalatenschap van den Wel Ed. Geb. Heer Mr. *WILLEM METHORST van PAPEOOP*, overleden te *Amsterdam*, den 20sten December 1847, gelieven zich aan te melden bij den Notaris *J. W. A. IMMINK*, te *Amerongen*. — Brieven *franco*.

Nederlandsche Maatschappij van Onderlinge Verzekering op Binnenlandsche Vaart,

Gevestigd te AMSTERDAM,

ONDER DIRECTIE VAN

KLAAS HARTKAMP EN A. GOLDBERG.

Eigenaren van SCHEPEN en VAARTUIGEN, in *vaste beurt* of *particulier varende*, kortom, alle zoodanigen, welke tot vervoer van Goederen en Personen op *Binnenlandsche Zeeën*, *Meeren*, *Rivieren* en *Kanalen*, worden gebezigd, worden uitgenoodigd, om deel aan deze Maatschappij tegen BRAND en ZEEGEVAAR te nemen, welke, hoe ruimer de deelneming is, des te grootere voordeelen aan de deelnemers belooft. — Het reglement en verdere inlichtingen zijn te bekomen ten Kantore der Maatschappij, Haarlemmerhouttuinen No. 50.

NB. Er worden CORRESPONDENTEN in alle gedeelten des rijks gezocht. — *Brieven franco*.

† † † De Ondergeteekende verklaart voorloopig, hoegenaamd geen deel te hebben aan de plaatsing van HET UITSTAPJE VAN TWEE STUDENTEN, in den *Tijdspiegel* no. 10 1847. Wat daarin staat verantwoorde de Schrijver. Nooit schreef hij of nam hij deel aan zulke geschriften. Met wat doel de steller der Advertentie in de *Arnhemsche Courant* van den 23sten dezer ook zijn naam bij dien van den vermeenden of wezenlijken schrijver niet alleen noemt, maar er zelfs alreede eene zijdelingsche waarschuwing aan Ouders bijvoegt, zonder te weten of hij er deel aan heeft, laat hij over aan het oordeel van het publiek. Hij wacht alle verdere onderzoek, ten zijnen opzigte, gerustelijk af.

OOSTERBEEK,
26 December 1847. *H. BOORHUIZEN.*

Marktprijzen.

Nijmegen, 27 december 1847.

Tarwe werd heden op vorige prijzen gehouden en alzoo ter speculatie gekocht; *Hooglandsche* ter consumptie; men heeft besteed voor *Hooglandsche* *f* 11.50 à *f* 12, voor *Cleefsche* *f* 10 à *f* 11. — *Rogge* langzaam opgeruimd; *f* 6.50 à *f* 7.75. — *Gerst* voor de pelmolens en brouwerij *f* 5 à *f* 5.30 besteed. — *Boekweit*, als voren; *f* 7.50 à *f* 8. — *Haver* slap; *f* 2 à *f* 3.30.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 28 Dec. 1 El 0 Palm 0 Duim; gev. 0.0. gez. 0.0.

Te Arnhem, bij de Wed. C. A. THIEME.